

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 08.12.1999
KOM(1999) 613 endelig

**MEDDELELSE FRA KOMMISSIONEN
TIL RÅDET OG EUROPA-PARLAMENTET**

EU's deltagelse i regionale fiskeriorganisationer

1.	Indledning	4
2.	De regionale fiskerierorganisationers centrale rolle i forvaltningen af verdens fiskeressourcer	5
2.1.	Nødvendigheden af at forvalte fiskeressourcerne	5
2.2.	Regionale fiskerierorganisationer i stærk fremgang	6
2.2.1.	Oprindelse og opgaver	6
2.2.2.	De eksisterende regionale fiskerierorganisationer	7
2.2.3.	Struktur og beføjelser	7
2.3.	De regionale fiskerierorganisationer – smeltedigel for en retsorden for forvaltning af fiskeriressourcer	8
2.3.1	Foranstaltninger, som gælder for de kontraherende parter	8
2.3.2.	Foranstaltninger, som kan gøres gældende over for ikke-kontraherende parter	8
3.	EU's øgede og nødvendige tilstedeværelse i de regionale fiskerierorganisationer	9
3.1.	EU og de regionale fiskerierorganisationer	10
3.2.	Forpligtelser som følge af deltagelsen i de regionale fiskerierorganisationer	10
3.2.1.	Varetagelse af EU's interesser	10
3.2.2.	Bidrag til budgettet	11
3.2.3.	Deltagelse i arbejdet	11
3.2.4.	Gennemførelse af henstillingerne	11
3.2.5.	Gennemførelse af bevarelses- og forvaltningsforanstaltningerne	12
4.	Opgavefordelingen mellem Kommissionen og medlemsstaterne	12
4.1.	Kommissionen fokuserer igen på sine oprindelige opgaver	12
4.1.1.	Repræsentant for EU	12
4.1.2.	Opgaver i forbindelse med lovgivning	13

4.2. Opgavefordelingen ved indsamling og forvaltning af data	13
4.2.1. Overførsel af data	13
4.2.2. Deltagelse i de tekniske og videnskabelige udvalg	14
4.3. Inspektions- og kontrolordninger	14
5. Konklusion	15

1. INDLEDNING

EU har gentagne gange givet udtryk for ønsket om at gøre sig stærkere gældende i international sammenhæng og i højere grad kunne optræde som en enhed udadtil især på fiskeriområdet.

Da situationen for hovedparten af jordens fiskebestande giver anledning til bekymring, og da verdens vigtigste fiskerflåder har for stor fangstkapacitet, er det nødvendigt med et tættere internationalt samarbejde om forvaltningen af fiskeressourcerne.

Dette samarbejde bør omfatte både forvaltningen af de bestande, som kan fiskes i farvande, der hører under en række kyststaters højhedsområde, og dem, der befinder sig helt eller delvis uden for disse farvande. Formålet er dels at sikre, at foranstaltninger rettet mod det åbne hav, er forenelige med dem, der er rettet mod de eksklusive økonomiske zoner dels at undgå, at princippet om frihed på det åbne hav, som ligger EU meget på sinde, erstattes af jungleloven.

Det er derfor vigtigt, at EU, som er verdens fjerdestørste fiskerimagt, spiller en større rolle ved fastlæggelsen og udarbejdelsen af et regelsæt for fiskeressourcerne i overensstemmelse med sine internationale forpligtelser, for på et varigt grundlag at forsvare EU-højsøflådernes økonomiske interesser og en effektiv gennemførelse af en politik for ansvarligt fiskeri.

De regionale fiskerierorganisationer er den vigtigste faktor i dette internationale samarbejde. De er etableret som led i internationale aftaler og udgør et forum, hvor repræsentanter for de forskellige stater mødes for på basis af de mest pålidelige videnskabelige data, som er til rådighed, at fastlægge reglerne for forvaltningen af fiskeressourcerne. En regional fiskerierorganisation udgør derfor et særligt velegnet redskab, fordi den giver mulighed for at fastsætte rammebestemmelser under hensyntagen til de særlige træk og karakteristika, der præger dens eget område.

I de senere år er de regionale fiskerierorganisationers antal og betydning steget markant. De er også blevet mere aktive. Deres rolle, som i starten hovedsageligt bestod i at udarbejde udtalelser om bevarelse og forvaltning af fiskeressourcerne, er blevet udvidet til også at omfatte kompetence, for forvaltning og regulering af udnyttelsen af disse ressourcer.

De foranstaltninger, som vedtages inden for denne ramme, indebærer fastlæggelse af begreber og principper, som gradvis tegner strukturen i en international retsorden for forvaltning af fiskeressourcer, der er baseret på havretskonventionen, og som først og fremmest gælder for de kontraherende parter, men som i stadig stigende grad kræver gennemførelse af ordninger gældende for de ikke-kontraherende parter.

I kraft af sin enekompetence i fiskerispørgsmål har EU ført en aktiv politik for at repræsentere og forsvare sine interesser inden for de regionale fiskerierorganisationer. EU er for øjeblikket medlem af ti regionale fiskerierorganisationer, har søgt optagelse i en elvte og deltager aktivt i oprettelsen af to nye.

Denne deltagelse skal ses i lyset af sammenhængen mellem den fælles fiskeripolitik's interne og eksterne aspekter. Kommissionen har klart en rolle at spille for at påvirke udviklingen i det arbejde, som udføres på internationalt plan med hensyn til forvaltning af fiskeressourcerne. Til gengæld vil dette arbejde med sikkerhed også påvirke de interne forvaltningsregler, som anvendes i denne politik. Deltagelsen i dette arbejde indebærer belastende opgaver som fx at repræsentere EU, deltage i møder, tilvejebringe og overføre oplysninger og gennemføre vedtagne foranstaltninger, især vedrørende kontrol af fiskeriaktiviteter.

Denne meddelelse foregriber ikke en nødvendig analyse af, hvilke principper og begreber, EU skal forsvare inden for de regionale fiskeriorganisationer, men begrænser sig til at behandle aspekter af den rolle, EU skal spille inden for disse organisationer, og til at vurdere fordelingen mellem EU og medlemsstaterne af de opgaver, som denne medvirken resulterer i.

2. DE REGIONALE FISKERIORGANISATIONERS CENTRALE ROLLE I FORVALTNINGEN AF VERDENS FISKERESSOURCER

Forskellige begivenheder har medført en større bevidsthed om nødvendigheden af at bevare og forvalte fiskeressourcerne, og ikke kun dem, der findes i det åbne hav, men også dem, der findes i farvande, som hører under kyststaternes jurisdiktion. Det har igen betydet, at de regionale fiskeriorganisationer er blevet vigtige forvaltningsinstrumenter.

2.1. Nødvendigheden af at forvalte fiskeressourcerne

Da EU tiltrådte De Forenede Nationers havretskonvention af 1982, påtog den og de øvrige kontraherende stater sig bl.a. at skabe ligevægt mellem på den ene side de rettigheder og forpligtelser, som kyststaterne har, og på den anden side dem, som lande, der fisker på åbent hav har. Det primære mål for denne ligevægt er en bæredygtig udnyttelse af fiskeressourcerne.

Efter den udvidelse af de eksklusive økonomiske zoner til 200 sømil, der fandt sted i 70'erne, måtte fjernfiskerflåderne omstrukturere deres aktiviteter og intensivere dermed belastningen af ressourcerne, hvilket medførte en foruroligende overfiskning af de fleste bestande, noget som også de tekniske fremskridt bidrog til.

Stabilisering af de internationale retlige forbindelser og indførelsen af et effektivt samarbejde er meget vigtige opgaver for EU's fremtidige højsøfiskeri. EU har derfor deltaget aktivt i udarbejdelsen af følgende tre nye instrumenter, som supplerer og præciserer de bestemmelser, der er vedtaget inden for rammerne af havretskonventionen:

- en aftale, der skal få højsøfiskerfartøjer til at overholde de internationale foranstaltninger til bevarelse og forvaltning af fiskeressourcerne, og som blev godkendt af FAO i 1993,
- en adfærdskodeks for ansvarligt fiskeri, der blev vedtaget af FAO-konferencen i november 1995 i tilslutning til Cancún-erklæringen fra 1992,
- aftalen om gennemførelse af bestemmelserne i De Forenede Nationers havretskonvention vedrørende bevarelse og forvaltning af fiskebestande, der bevæger sig både inden for og uden for eksklusive økonomiske zoner (fælles bestande), og stærkt vandrende fiskebestande, den såkaldte "New York-aftale", der blev vedtaget i 1995.

EU er allerede part i de to første instrumenter, og det er meget vigtigt for en styrkelse og stabilisering af den internationale retsorden, at EU kan deponere ratifikationsinstrumenterne til det tredje instrument samtidig med medlemsstaterne.

Disse instrumenter bekræfter de regionale fiskerierorganisationers afgørende rolle for etableringen af dette internationale samarbejde. Ovennævnte New York-aftale har helt klart styrket deres rolle i den forbindelse, da den indebærer:

- at de eksisterende organisationes indsats bliver mere dynamisk, og at der etableres organisationer i de tilfælde, hvor der ikke er nogen
- at de stater, som ikke er medlemmer, og som har fiskeriinteresser i de pågældende områder, tilslutter sig de relevante organisationer eller accepterer at anvende deres regler
- at de bevarelses- og forvaltningsforanstaltninger, der anvendes på åbent hav og i de eksklusive økonomiske zoner, er forenelige
- at der indføres gode kontrolordninger i disse organisationer, der sikrer, at de beslutninger, som træffes, gennemføres effektivt
- at der indføres obligatoriske procedurer til fredelig løsning af konflikter.

2.2. Regionale fiskerierorganisationer i stærk fremgang

2.2.1. Oprindelse og opgaver

Skønt de første regionale fiskerierorganisationer så dagens lys i begyndelsen af dette århundrede, er de fleste af dem oprettet i løbet af de sidste fyrré år.

Den udvikling, der har været i organisationernes rolle, har været tæt forbundet med en voksende forståelse af nødvendigheden af en bæredygtig forvaltning af fiskebestandene. I lang tid spillede de primært en rådgivende rolle med hensyn til bevarelse af fiskeressourcerne, og det var først i begyndelsen af 70'erne, at de begyndte at varetage forvaltningsopgaver. Det medførte, efterhånden som situationen for forskellige bestande forværredes, at der blev vedtaget bevarelsesforanstaltninger for de pågældende bestande, derefter begrænsninger af fiskerimulighederne og senest afskrækkende foranstaltninger over for ikke-kontraherende parter. Efter De Forenede Nationers konference om miljø og udvikling den 3.-14. juni 1992 i Rio de Janeiro er denne udvikling i retning af en stadig mere aktiv rolle for de regionale fiskerierorganisationer accelereret kraftigt.

De har således til opgave at forhindre interessekonflikter mellem nationerne, når det gælder udnyttelse af marine ressourcer, og sikre en holdbar ligevægt mellem udnyttelsen og bevarelsen af ressourcerne.

2.2.2. De eksisterende regionale fiskerierorganisationer

Der findes en lang række forskellige regionale fiskerierorganisationer. Nogle er oprettet under FAO's ledelse, andre uafhængigt af denne organisation. Hvad førstnævnte angår, har nogle en rent rådgivende funktion og har ikke selv nogen administrativ struktur (fx CECAF¹), mens andre har forvaltningsbeføjelser samt selvstændige strukturer og budgetter (fx IOTC²). Hovedparten har beføjelser i forbindelse med bevarelse og forvaltning af ressourcerne.

Nogle tager sig af alle de biologiske ressourcer, der befinder sig i deres kompetenceområde (fx NAFO³). Andre koncentrerer sig om en bestand eller en gruppe bestande (fx ICCAT⁴). Deres geografiske kompetenceområde kan være begrænset til det åbne hav eller omfatte både det åbne hav og kyststaternes økonomiske eksklusive zoner på grund af bestandenes biologiske enhed. Derudover findes der nogle organisationer, som kun dækker områder, der hører under kyststaters jurisdiktion, fx IBSFC⁵.

For øjeblikket hører hovedparten af de områder på åbent hav, hvor der drives fiskeri, under en regional fiskerierorganisationens kompetence. Der er for nylig lavet en oversigt, hvoraf det fremgår, at der findes 35 regionale fiskerierorganisationer, som dækker de fleste have og oceaner, og at 32 af disse organisationer varetager forvaltningsopgaver.

Om nogle år vil næsten hele det åbne hav være dækket af regionale fiskerierorganisationer. Tre nye er ved at blive etableret for områderne Sydøstatlanten (SEAFO), Sydvestatlanten og den vestlige del af det centrale Stillehav.

2.2.3. Struktur og beføjelser

Inden for de regionale fiskerierorganisationer er der et stærkt ønske om at styrke egne strukturer og mulighederne for at træffe selvstændige beslutninger. Det kan blandt andet konstateres inden for NEAFC⁶, som for øjeblikket er i gang med en revision af sine strukturer og har oprettet et uafhængigt sekretariat, og GFCM, som inden længe vil have sit eget budget. CECAF undersøger for øjeblikket mulighederne for en lignende udvikling.

Generelt ser de regionale fiskerierorganisationers struktur ud som følger:

- et udøvende organ (kommission), som bl.a. har til opgave at vedtage foranstaltninger til bevarelse og forvaltning af bestandene
- et videnskabeligt organ, som afgiver videnskabelige udtalelser og henstillinger med henblik på udarbejdelse og vedtagelse af bevaringsforanstaltninger⁷
- et sekretariat, som varetager organisationens administrative opgaver

---

¹ Komitéen for Fiskeriet i det Østlige Centrale Atlanterhav.

² Kommissionen for Tunfiskeriet i Det Indiske Ocean.

³ Organisationen for Fiskeriet i det Nordvestlige Atlanterhav.

⁴ Den internationale konvention om bevarelse af tunfiskebestanden i Atlanterhavet.

⁵ Den Internationale Østersø-fiskerikommission.

⁶ Konventionen om det fremtidige multilaterale samarbejde vedrørende fiskeriet i det nordøstlige Atlanterhav.

⁷ bortset fra NEAFC og IBSFC, som benytter et uafhængigt organ, Det Internationale Havundersøgelsesråd (ICES).

- underordnede organer, som forbereder arbejdet (finansudvalg, gennemførelsesudvalg, statistikudvalg osv.).

Disse organer består af repræsentanter for de kontraherende parter eventuelt bistået af eksperter og konsulenter. De samles mindst en gang om året til et plenarmøde, og forud for dette er der som regel et møde i det videnskabelige organ. Ud over disse ordinære møder kan der afholdes ekstraordinære møder, hvis den pågældende organisation støder på særlige problemer. Sideløbende hermed mødes en lang række forskellige tekniske eller videnskabelige arbejdsgrupper, som er særligt aktive i perioderne mellem hver plenarmøde.

2.3. De regionale fiskeriorganisationer - smeltedigel for en retsorden for forvaltning af fiskeressourcerne

De regionale fiskeriorganisationer udgør omdrejningspunktet for et stadigt mere omfattende regelsæt for fiskeressourcerne

2.3.1. Foranstaltninger, som gælder for de kontraherende parter

De regionale fiskeriorganisationer fastlægger bevarelses- og forvaltningsforanstaltningerne, og det sker primært på grundlag af videnskabelige udtalelser. Foranstaltningerne vedtages efter organisationens beslutningsprocedure (konsensus, simpelt eller kvalificeret flertal). Ud over tekniske foranstaltninger (som f.eks. maskestørrelse og mindstestørrelser for fisk) omfatter de fastsættelse med jævne mellemrum af de samlede tilladte fangstmængder (TAC) og regler for fordelingen af disse mellem de kontraherende parter; dette sker f.eks. for tunfisk via ICCAT, for hellefisk via NAFO, for blåhvilling via NEAFC og for antarktiske torskefisk via CCAMLR.

Det vigtigste ved disse foranstaltninger er deres bindende karakter, idet de, når de først er vedtaget, er obligatoriske for de kontraherende parter, som ikke har gjort brug af den indsigelsesret, der normalt findes i organisationernes vedtægter.

Organisationerne har forvaltningsmekanismer (overvågning af fangster, statistiske programmer, overvågning af handelsstrømme), som gør det muligt for dem at følge, hvordan de kontraherende parter gennemfører bevarelsesforanstaltningerne.

Derudover indfører organisationerne ordninger for inspektion, kontrol og overvågning for at undersøge, om de kontraherende parter overholder foranstaltningerne. Disse ordninger indebærer procedurer for bording og inspektion, som styrker samarbejdet mellem de kontraherende parter.

Ud over organisationernes beføjelser, når det gælder forvaltning af ressourcerne i egentlig forstand, skal de også fortolke, præcisere og anvende de generelle principper eller retslige begreber, der er en følge af FAO's adfærdskodeks og New York-aftalen, f.eks. et begreb som staternes faktiske interesse inden for de berørte fiskerier, forsigtighedsprincippet, princippet om åbenhed, flagstatens forpligtelser eller fredelig løsning af konflikter.

2.3.2. Foranstaltninger, som kan gøres gældende over for ikke-kontraherende parter

I denne sammenhæng må der lægges særlig vægt på de foranstaltninger, som de regionale fiskeriorganisationer træffer for at afholde de ikke-kontraherende parters (ikke-samarbejdende parters) fartøjer fra at underminere de mål, der er vedtaget for forvaltningen af ressourcerne.

Dette er især nødvendigt, fordi de forvaltningsforanstaltninger, som de regionale fiskerierorganisationer vedtager, er af stadig mere bindende karakter, og det kan have den uønskede virkning, at nogle redere lader deres fartøjer skifte flag, så de er hjemmehørende i et tredjeland, der ikke er medlem af den pågældende organisation

Dette fænomen, der normalt kaldes at sejle under "bekvemmelighedsflag", har særlig betydning i fiskerisektoren, da det ikke kun medfører uretfærdige konkurrencevilkår, men også sætter den forvaltningsstrategi på spil, som er udviklet af de stater, der deltager i de regionale fiskerierorganisationers arbejde.

Selv om international ret bygger på princippet om, at traktater og internationale konventioner ikke kan medføre forpligtelser for ikke-kontraherende parter, anerkender den pligten til samarbejde. Internationale organer må derfor under overholdelse af samme internationale ret skaffe sig midler til at "afholde fartøjer, hvis flagstat hverken er medlem af eller deltager i (regionale fiskerierorganisationer), fra aktiviteter, der underminerer effektiviteten af de bevarelses- og forvaltningsforanstaltninger, som disse organisationer har vedtaget" (adfærdskodeks 7.7.5).

De regionale fiskerierorganisationer har således en meget vigtig rolle, når det gælder fastlæggelse af foranstaltninger, som kan iværksættes af medlemsstaterne for at undgå unilaterale foranstaltninger på åbent hav. De bidrager dermed til udformning og gennemførelse af elementer i international ret, som dækker meget forskellige områder. ICCAT har f.eks. for nylig vedtaget henstillinger vedrørende international handel med tunfisk, som er direkte rettet mod ikke-kontraherende parter.

Aktuelle emner inden for de regionale fiskerierorganisationer er såvel adgang til havne og forbud mod landing af ulovlige fangster, som markedsadgang med mulighed for at anvende handelssanktioner mod de stater, som nægter at samarbejde, og foranstaltninger i forbindelse med definition og omfang af staternes jurisdiktion over deres borgere. Man bør heller ikke glemme inspektions- og kontrolforanstaltninger som følge af bestemmelserne i New York-aftalen, der kan gøres gældende over for de parter, som ikke har tilsluttet sig de regionale fiskerierorganisationer, og som har ratificeret aftalen på tidspunktet for den ikrafttræden.

3. EU'S ØGEDE OG NØDVENDIGE TILSTEDEVÆRELSE I DE REGIONALE FISKERIORGANISATIONER

I betragtning af, at nogle medlemsstaters flåder i over hundrede år har drevet fjernfiskeri, at alle disse flåder tilsammen har verdens fjerdestørste fiskerikapacitet, at disse flåder er afhængige af at fange fælles bestande og stærkt vandrende arter, og i betragtning af de forpligtelser, EU har indgået på internationalt plan, har EU en meget vigtig rolle at spille inden for de regionale fiskerierorganisationer. Det skal nævnes, at EU-markedet, uafhængigt af flådens fiskeriaktiviteter, sammen med USA og Japan er et af verdens tre største markeder for afsætning af fangster, og at EU derfor bør være med til at udvikle et ansvarligt fiskeri.

3.1. EU og de regionale fiskerierorganisationer

EU er kontraherende part i ti regionale fiskerierorganisationer og observatør i to andre (se bilag). Den har tilsluttet sig en tredjedel af dem i løbet af de sidste fire år. Derudover er EU specielt involveret i udformningen og etableringen af SEAFO og ordningen for det sydvestlige Atlanterhav. Endelig har den vist interesse for at spille en aktiv rolle i oprettelsen af organisationen for den vestlige del af det centrale Stillehav og har ansøgt om at blive medlem af IATTC⁸.

Årsagen til denne øgede deltagelse er ønsket om at være med til at fastlægge foranstaltningerne til bevarelse og forvaltning af de ressourcer, som udnyttes af EU's redere, for at sikre, dels at de fjernfiskende nationers interesser varetages på samme måde som kyststaternes, dels at de principper og begreber, som anvendes i de forskellige regionale fiskerierorganisationer er konsistente, samtidig med at de tager hensyn til hver organisations særpræg.

Det giver også EU mulighed for at sikre konsistens og synergi med den politik, der føres i forbindelse med de bilaterale fiskerirelationer med tredjelande. Ud fra disse landes synspunkt er EU's deltagelse i fiskerierorganisationernes arbejde en garanti for dens engagement i en bæredygtig forvaltning af ressourcerne. I overensstemmelse med de forpligtelser, som følger af New York-aftalen, giver EU som led i sine fiskeriaftaler med udviklingslandene finansiell støtte til deres deltagelse i de relevante regionale fiskerierorganisationer.

3.2. Forpligtelser som følge af deltagelsen i de regionale fiskerierorganisationer

Deltagelsen i de regionale fiskerierorganisationer medfører fem former for forpligtelser:

- at varetage EU's interesser
- at give et finansielt bidrag til de regionale fiskerierorganisationers arbejde
- at deltage i arbejdet
- at gennemføre henstillingerne
- at gennemføre de vedtagne bevarelses- og forvaltningsforanstaltninger.

3.2.1. Varetagelse af EU's interesser

I henhold til traktatens artikel 300 repræsenterer Kommissionen EU. Når EU deltager i oprettelsen af nye regionale fiskerierorganisationer eller bliver medlem af en sådan organisation, forhandler Kommissionen på EU's vegne på grundlag af forhandlingsdirektiver fra Rådet og i samråd med et særligt udvalg udpeget af Rådet.

Når disse organisationer er blevet oprettet, eller når EU er blevet medlem af en sådan organisation, sørger Kommissionen for at varetage EU's interesser i disse organisationer og er ansvarlig over for disse organisationer og de øvrige kontraherende parter, når det gælder eventuelle tilsagn fra EU's side. I dette forum sørger Kommissionen for, at dens politik på forskellige områder er konsekvent.

---

⁸ Den Interamerikanske Kommission for Tropisk Tunfisk.

3.2.2. *Bidrag til budgettet*

De fleste regionale fiskerierorganisationer har et selvstændigt budget, som finansieres via bidrag fra de kontraherende parter beregnet ud fra forskellige kriterier (fangster, landenes økonomiske situation mv.). Budgetterne for nogle af de regionale fiskerierorganisationer har for øjeblikket en tendens til at stige, det gælder især posterne vedrørende administration og videnskabelige forskningsprogrammer, og er en følge af organisationernes mere markante rolle på internationalt plan. Til gengæld ser det ud til, at budgetterne for de allerede etablerede organisationer har stabiliseret sig. Deltagelsen i organisationernes arbejde medfører også udgifter i forbindelse med mere eller mindre almindeligt forekommende deltagelse i arbejdsgrupper.

EU's finansielle bidrag til de regionale fiskerierorganisationer finansieres over EU-budgettet. For øjeblikket udgør de disponible bevillinger til dette formål 3,7 mio. ECU. Beløbet bør justeres efterhånden, som behovene ændrer sig, og i forhold til, hvilke organisationer der udvikler sig mest.

EU's deltagelse på dette område må følge de samme regler for enekompetence som dem, der gælder for de regionale fiskerierorganisationers øvrige aktiviteter, både med hensyn til fastlæggelsen af EU's holdning til udviklingen i de enkelte organisationers budgetter og til brugen af stemmeretten.

Kommissionen må desuden sørge for, at de bevillinger, som de regionale fiskerierorganisationer får, bruges efter bestemmelserne, specielt når det gælder transaktioner med henblik på finansiering eller medfinansiering af særlige projekter, hvor der må fastsættes bestemmelser om revision.

3.2.3. *Deltagelse i arbejdet*

Når EU i sin egenskab af kontraherende part deltager i regionale fiskerierorganisationers plenarmøder, er det Kommissionen, der forhandler, tager ordet og stemmer på EU's vegne efter de « EU-holdninger », der er fastlagt af Rådet på basis af forslag fra Kommissionen. For at sikre, at EU's strategier inden for de forskellige regionale fiskerierorganisationer er konsistente, udarbejder Kommissionen forslag til fælles holdninger til alle de emner, som tages op, samtidig med at den sikrer sig, at EU opfylder sine internationale forpligtelser i de øvrige internationale fora.

Kommissionen ledsages på stedet af eksperter fra medlemsstaterne og står i stadig kontakt med dem via koordineringsmøder på stedet for at finpudse disse holdninger og om fornødent ændre dem, hvis der skulle ske noget uforudset.

Ud over at deltage i organisationernes plenarmøder, deltager Kommissionen også i arbejdet i deres underordnede organer og i arbejdsgrupperne. Endelig skal den sørge for deltagelse i møderne i de videnskabelige råd, hvortil den til dels får hjælp fra videnskabsmænd fra medlemsstaterne.

3.2.4. *Gennemførelse af henstillingerne*

Hvis der ikke gøres indsigelse, gælder de retsakter (henstillinger), som er vedtaget af en regional fiskerierorganisation, hvori EU deltager, så snart de er blevet obligatoriske i henhold til den pågældende organisations bestemmelser.

For at kunne gøres gældende over for aktørerne, skal disse retsakter inkorporeres i EU's retsorden.

3.2.5. Gennemførelse af bevarelses- og forvaltningsforanstaltningerne

Kommissionen sørger for, at medlemsstaterne gennemfører henstillingerne ensartet og effektivt.

I EU-retssystemet påhviler gennemførelsen af de bevarelses- og forvaltningsforanstaltninger, som de regionale fiskerierorganisationer har vedtaget, medlemsstaterne, som skal anvende disse foranstaltninger, når de er inkorporeret i EU's retsregler, på samme måde som de foranstaltninger, der er vedtaget med henblik på forvaltning af de interne ressourcer. Når det f.eks. gælder forvaltning af kvoter, skal der anvendes samme mekanismer som dem, der benyttes ved forvaltning af kvoter i EU's farvande (indsamling af fangstdata, indstilling af fiskeri mv.). Det samme er tilfældet ved kontrol af EU-fartøjers fiskeri på åbent hav.

4. OPGAVEFORDELINGEN MELLE KOMMISSIONEN OG MEDLEMSSTATERNE

Det stigende antal regionale fiskerierorganisationer og deres stadig mere omfattende beføjelser kræver en øget EU-tilstedeværelse, en stigning i antallet af henstillinger, som skal gennemføres, og forpligtelser, som skal opfyldes, navnlig med hensyn til dataoverførsel, inspektion og kontrol.

Hvis der skal være mulighed for at opfylde disse internationale forpligtelser med de begrænsede budgetmidler og menneskelige ressourcer, som EU-institutionerne har til rådighed, må det fastlægges mere præcist, hvilke opgaver der påhviler henholdsvis Kommissionen og medlemsstaterne. Udgangspunktet herfor må være, at Kommissionen skal fokusere mere på sine oprindelige opgaver, uden at der sættes spørgsmålstegn ved EU's opgaver i international sammenhæng.

Denne opgavefordeling vil ikke på nogen måde ændre det faktum, at EU er og bliver den eneste forhandlingspartner, som i de regionale fiskerierorganisationer har ansvaret for beskyttelse og forvaltning af ressourcerne.

4.1. Kommissionen fokuserer igen på sine oprindelige opgaver

4.1.1. Repræsentant for EU

Kommissionen repræsenterer EU på de regionale fiskerierorganisationers møder og skal fortsat være til stede på de møder, hvor der træffes beslutninger, for med én stemme at give udtryk for EU's holdning. Kommissionen kan ikke uddelegere denne opgave til medlemsstaterne. Den bør derfor fremover fortsat sørge for en passende repræsentation i de omkring tolv organisationer, som EU forventes at være medlem af.

Ud over deltagelse i alle møder indebærer denne funktion som repræsentant for EU også et ret betydeligt forberedende arbejde af såvel redaktionel art (udarbejdelse af den fælles holdning til dagsordenens punkter og af udkast til henstillinger) som organisatorisk art (koordinering med medlemsstaterne, uformelle kontakter med de øvrige kontraherende parter mv.).

4.1.2. Opgaver i forbindelse med lovgivning

Der er to grunde til, at henstillingerne skal gennemføres i EU's retsorden: dels fordi det er nødvendigt at fastsætte tydelige og præcise forpligtelser for EU's fiskere, dels fordi der er behov for på EU-niveau at afklare medlemsstaternes og Kommissionens rolle i forbindelse med gennemførelsen af disse henstillinger.

Denne gennemførelse tager form af rådsforordninger offentliggjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende.

Forordningerne vedrører først og fremmest vedtagelse af TAC og kvoter samt tekniske foranstaltninger og kontrolforanstaltninger.

Omfanget af dette regelværk er steget år for år som følge af det stigende antal henstillinger vedtaget af disse organisationer, hvortil kommer, at EU bliver medlem af stadig flere regionale organisationer.

Til dette kvantitative pres kommer også et tidspres. For at opfylde sine forpligtelser og sørge for retssikkerhed for sine fiskere er EU nødt til at gennemføre henstillingerne, så snart de er trådt i kraft, hvilket giver problemer med hensyn til de procedurefrister, der gælder for vedtagelsen af rådsforordninger.

Der er derfor behov for en tilbundsående undersøgelse inden for EU-institutionerne for at forenkle og rationalisere inkorporeringen af disse henstillinger i EU's retsorden.

En af de veje, man kan gå, er, at Rådet bemyndiger Kommissionen til at vedtage gennemførelsesforordninger til endelige retsakter vedtaget af regionale fiskeriorganisationer, hvori EU er part. Kommissionen vil først kunne handle, når en sådan retsakt er blevet bindende for EU, med andre ord, hvis EU ikke har gjort indsigelse inden for den frist, som er fastsat i organisationens vedtægter.

Kommissionen skulle så på forhånd officielt meddele henstillingerne til Rådet, således som det sker for øjeblikket, og til Europa-Parlamentet for at sikre, at alt foregår i fuld åbenhed og for at give EU mulighed for at udnytte sin ret til at gøre indsigelse.

4.2. Opgavefordelingen ved indsamling og forvaltning af data

4.2.1. Overførsel af data

Hver kontraherende part skal overføre en række oplysninger om sin flådes aktiviteter til de regionale fiskeriorganisationer, så de kan forvalte de vedtagne bevarelses- og forvaltningsforanstaltninger. Det drejer sig om oplysninger af forskellig art: Fangstdata og oplysninger om fiskeriindsatsen, liste over de fartøjer, som har lov til fiske, statistiske oplysninger og oplysninger om stikprøveresultater.

I praksis indsamler medlemsstaterne disse oplysninger fra fartøjerne og sender dem til Kommissionen, som så igen sender dem til de regionale fiskeriorganisationer. Kommissionen fungerer derfor som mellemlid mellem organisationerne og medlemsstaterne ud fra den begrundelse, at den repræsenterer EU og er eneansvarlig for opfyldelsen af EU's forpligtelser. Der er en tendens til, at der bliver flere og flere af denne form for dataoverførsler, og i visse tilfælde fungerer Kommissionen blot som "brevkasse", men må samtidig afsætte ikke ubetydelige personaleressourcer hertil.

Man kunne overveje at skelne mellem to former for data:

- oplysninger af administrativ art
- oplysninger til statistisk brug, som er nødvendige for det videnskabelige arbejde.

Kommissionen finder, at det ville være bedst, hvis hver enkelt medlemsstat selv kunne overføre de statistiske oplysninger, der er nødvendige som følge af EU's forpligtelser, og som vedrører den selv, direkte til organisationerne med en kopi til Kommissionen. Kommissionen skulle så kun gribe ind, hvis der opstod vanskeligheder i forbindelse med overførslen, eller hvis oplysningerne skulle sammenholdes på EU-niveau. Overførslen af disse oplysninger ville også kunne foregå lettere og mere rationelt, hvis der blev anvendt de rigtige edb-værktøjer.

Det er dog op til EU at sørge for, at de data, som skal indsamles, er homogene både med hensyn til kvalitet og kvantitet, således at man er sikker på, at de er kompatible, og at princippet om samme behandling i de enkelte medlemsstater overholdes.

4.2.2. Deltagelse i de tekniske og videnskabelige udvalg

Kommissionen har ikke et tilstrækkeligt stort teknisk og videnskabeligt personale til at kunne dække alle udvalg i de regionale fiskerierorganisationer. Den kunne derfor afhængigt af, hvor forskningskompetencen er størst, på disse møder lade sig repræsentere af tekniske og videnskabelige eksperter fra medlemsstaterne, som så kunne påtage sig at koordinere EU's holdning. Det sker allerede på møderne i NAFO's og ICCAT's videnskabelige råd. Kommissionen kommer først ind i billedet sidenhen for at koordinere EU's politiske holdning på grundlag af resultaterne af dette arbejde. Et sådant arrangement med medlemsstaterne ville kunne afhjælpe Kommissionens mangel på videnskabeligt personale.

For at sikre åbenhed omkring deltagelsen af videnskabeligt personale, som er afhængigt af medlemsstaternes forskningsorganer, bør reglerne for denne deltagelse og formidlingen af resultaterne af arbejdet fastlægges af Kommissionen og Rådet i fællesskab.

4.3. Inspektions- og kontrolordninger

Det vil være en logisk konsekvens af en ansvarlig og bæredygtig forvaltning af fiskeressourcerne, at der føres kontrol med fiskeriaktiviteterne. Sideløbende med udviklingen af de regionale fiskerierorganisationers rolle har der været stadig større problemer med kontrol, som gør dette aspekt særlig følsomt. Uden at sætte spørgsmålstegn ved princippet om EU's enekompetence med hensyn til fiskeri og dermed ved Kommissionens rolle, er det først og fremmest medlemsstaterne, der er ansvarlige for at gennemføre kontrolforanstaltningerne, dvs. især for at gennemføre inspektions- og kontrolordningerne, i kraft af deres kontrolfunktion som flagstat.

Denne rollefordeling, der blev formaliseret ved forordning (EF) nr. 2847/93, er blevet bekræftet og præciseret i forbindelse med den ændring af forordningen, som blev vedtaget af Rådet i december 1998, og som tager sigte på at skærpe kontrolordningen for fiskeriaktiviteter. Heri bliver det atter bekræftet, at flagstaten i princippet har ansvaret for sine egne fartøjer, når de fisker i tredjelands farvande eller i internationale farvande.

Specielt NAFO har indført en meget detaljeret inspektions- og kontrolordning, og for at gennemføre denne ordning er arbejdsopgaverne blevet fordelt mellem Kommissionen og medlemsstaterne⁹. Kommissionen administrerer også EU's pilotprogram for observation af EU-fiskerfartøjer, som driver fiskeri i NAFO-området. For at styrke samarbejdet mellem EU og Canada på kontrolområdet har Kommissionen desuden i nogle år chartret et inspektionsfartøj. I de seneste år har nogle medlemsstater støttet EU's indsats ved at afsætte personale og materiel til inspektionsordningen.

Som led i gennemførelsen af NAFO-inspektionsordningen og observatørordningen har Kommissionen placeret to EU-inspektører på fuld tid i området, ligesom der til stadighed i Bruxelles må afsættes personale til at tage sig af overvågningsopgaver.

En sådan investering, som til dels kan forklares ved NAFO's pionérrolle og ved den uhyre alvorlige ressourcesituation i dette område samt de anstrengte relationer mellem EU og Canada i begyndelsen af 90'erne, kan dog ikke komme på tale for de inspektions- og observationsordninger, som de øvrige organisationer før eller siden indfører, i lighed med NEAFC, som vedtog sin ordning i november 1998.

Ifølge de generelle retningslinjer, som Kommissionen har vedtaget, er det nødvendigt, at den på dette område igen fokuserer på sine oprindelige opgaver, nemlig at overvåge og koordinere medlemsstaternes anvendelse af inspektions- og observatørordninger, og forsøger at frigøre sig fra direkte kontrolopgaver, dvs. gennemførelsen af disse ordninger.

Medlemsstaterne bør derfor i overensstemmelse med deres forpligtelser med hensyn til kontrol sørge for at afsætte det materiale (inspektions- og overvågningsfartøjer), de menneskelige ressourcer (inspektører og observatører) og de finansielle midler, som kræves for at indføre disse nye inspektions-, kontrol- og observatørordninger. Det drejer sig her om direkte udgifter for medlemsstaterne, som skal finansieres ud over bidraget til de regionale fiskeriorganisationers budget.

Kommissionen ville så kunne gribe ind fra sag til sag med foreløbige foranstaltninger for at gøre det lettere at indføre nye strategier og nye inspektions-, kontrol- og observatørordninger. Disse opgaver skulle dog også efterhånden overtages af medlemsstaterne. Kommissionen ville endvidere kunne gribe ind i helt exceptionelle situationer og f.eks. chartre et inspektionsfartøj.

5. KONKLUSION

EU har givet udtryk for sin vilje til at spille en større rolle i international sammenhæng og bekræfter dermed, når det gælder fiskerisektoren og specielt forvaltningen af fiskeressourcerne på det åbne hav, de forpligtelser, EU påtog sig ved ratificeringen af FN's havretskonvention og de øvrige internationale instrumenter, som supplerer konventionen. Det vil kræve:

- at EU gør sig kraftigere gældende og deltager aktivt i de regionale fiskeriorganisationer i overensstemmelse med sin enekompetence, når det gælder forbindelserne udadtil på fiskeriområdet

---

⁹ Rådets forordning (EØF) nr. 1956/88 af 9. juni 1988 om bestemmelser til gennemførelse af den ordning for fælles international inspektion, som er vedtaget af Organisationen for Fiskeriet i det Nordvestlige Atlanterhav.

- at både Kommissionen og medlemsstaterne stiller de menneskelige ressourcer og det materiel til rådighed, som kræves for at kunne deltage effektivt i de regionale fiskerierorganisationers arbejde
- at der fastsættes bestemmelser til gennemførelse af de regionale fiskerierorganisationers henstillinger, som sikrer, at processen foregår både effektivt og i fuld åbenhed
- at der etableres et tæt og velfungerende samarbejde mellem Kommissionen og medlemsstaterne, hvor Kommissionen atter fokuserer på sine oprindelige opgaver, nemlig at repræsentere og varetage EU's og EU-fiskernes interesser og udføre lovgivningsmæssige opgaver
- at medlemsstaterne overtager alle finansielle, materiale- og personalemæssige forpligtelser som følge af kontrolaktiviteterne, idet NAFO skal forblive en undtagelse, som hurtigst muligt bør ophøre.

BILAG

OVERSIGT OVER REGIONALE FISKERIORGANISATIONER,

hvor EU er kontraherende part eller observatør

Navn	Fransk forkortelse	Engelsk forkortelse	EU's status
Organisationen for Fiskeriet i det Nordvestlige Atlanterhav	OPANO	NAFO	Medlem
Kommissionen for Bevarelse af de Marine Levende Ressourcer i Antarktis	CCAMLR	CCAMLR	Medlem
Konventionen om det fremtidige multilaterale samarbejde vedrørende fiskeriet i det nordøstlige Atlanterhav	CPANE	NEAFC	Medlem
Kommissionen for Tunfiskeriet i Det Indiske Ocean	CTOI	IOTC	Medlem
Den Internationale Østersø-fiskerikommission	CIPMB	IBSFC	Medlem
Organisationen til Bevarelse af laksebestanden i Nordatlanten	OCSAN	NASCO	Medlem
Den internationale konvention om bevarelse af tunfiskebestanden i Atlanterhavet	CICTA	ICCAT	Medlem
Det Almindelige Råd for Fiskeriet i Middelhavet	CGPM	GFCM	Medlem
Komitéen for Fiskeriet i det Østlige Centrale Atlanterhav	COPACE	CECAF	Medlem
Den Interamerikanske Kommission for Tropisk Tunfisk	CIATT	IATTC	Observatør
Kommissionen for Fiskeriet i Det Indiske Ocean	CPOI	IOFC	Medlem ¹⁰
Den Internationale Hvalfangstkommission	CBI	IWC	Observatør

¹⁰ Er i færd med at blive opløst.

FINANSIERINGSOVERSIGT

1. FORANSTALTNINGENS BETEGNELSE

EU's deltagelse i regionale fiskeriorganisationer

2. BUDGETPOST

Afsnit I A2, A4, A5, A7

A 7000

A 7002

A 7003

A 7010

B7-8001

B2-902

3. RETSGRUNDLAG

B7-8001:

- Internationale fiskeriorganisationer, som EU er kontraherende part i :

Rådets afgørelse af 4. september 1981 om indgåelse af konventionen om bevarelse af de marine levende ressourcer i Antarktis (EFT L 252 af 5.9.1981) (CCAMLR).

Rådets afgørelse af 13. december 1982 om indgåelse af konventionen om bevarelse af laksebestanden i Nordatlanten (EFT L 378 af 31.12.1982, s. 24) (NASCO).

Rådets afgørelse af 25.7.1983 om Det Europæiske Økonomiske Fællesskabs tiltrædelse af konventionen om fiskeri og bevaring af de levende rigdomskilder i Østersøen og Bælterne (EFT L 237 af 26.8.1983, s. 4) (IBSFC).

Rådets afgørelse af 9. juni 1986 om Fællesskabets tiltrædelse af den internationale konvention om bevarelse af tunfiskebestanden i Atlanterhavet som ændret ved den protokol, der er knyttet som bilag til slutakten fra konferencen af befuldmægtigede stater, der er parter i konventionen, undertegnet den 10. juli 1984 i Paris (EFT L 162 af 18.6.1986, s. 33) (ICCAT).

Rådets afgørelse af 13.7.1981 om indgåelse af konvention om det fremtidige multilaterale samarbejde vedrørende fiskeriet i det nordøstlige Atlanterhav (EFT L 227 af 12.08.1981, s. 21) (NEAFC).

FN's Levnedsmiddel- og Landbrugsorganisation (FAO).

Rådets forordning (EØF) nr. 3179/78 af 28. december 1978 om Det Europæiske Økonomiske Fællesskabs indgåelse af konventionen om det fremtidige multilaterale samarbejde vedrørende fiskeriet i det nordvestlige Atlanterhav (EFT L 378 af 30.12.1978, s. 1) (NAFO).

Rådets afgørelse af 18. september 1995 om Fællesskabets tiltrædelse af aftalen om oprettelse af Tunkommissionen for Det Indiske Ocean (EFT L 236 af 5.10.95, s. 24) (IOTC).

Rådets afgørelse 98/416/EF af 16. juni 1998 om Det Europæiske Fællesskabs tiltrædelse af Den Almindelige Kommission for Fiskeri i Middelhavet (EFT L 190 af 4.7.1998, s.34) (GFCM).

Forberedende arbejde i de nye internationale fiskerierorganisationer (IATTC, SEAFO) og de internationale fiskerierorganisationer, hvori EU har observatørstatus (ICES, IWC og OECD)

B2-902:

Rådets forordning (EØF) nr. 1956/88 af 9. juni 1988 om bestemmelser til gennemførelse af den ordning for fælles international inspektion, som er vedtaget af Organisationen for Fiskeriet i det Nordvestlige Atlanterhav (EFT L 175 af 6.7.1988, s. 1), senest ændret ved forordning (EØF) nr. 436/92 (EFT L 54 af 28.2.1992, s. 1).

Rådets forordning (EF) nr. 3069/95 af 21. december 1995 om en EF-observatørordning for Fællesskabets fiskerifartøjer, som fisker i det område, som reguleres af Organisationen for Fiskeriet i det Nordvestlige Atlanterhav (NAFO) (EFT L 329 af 30.12.1995, s. 5).

4. BESKRIVELSE AF FORANSTALTNINGEN

4.1 Foranstaltningens generelle formål

EU's enekompetence i fiskerispørgsmål kræver, at den bliver kontraherende part i et stadigt stigende antal regionale fiskerierorganisationer, hvis arbejde bliver stadig mere omfattende.

På nuværende tidspunkt er EU medlem af ti regionale fiskerierorganisationer og observatør i to andre. Årsagen til denne øgede deltagelse er ønsket om at være med til at fastlægge foranstaltningerne til bevarelse og forvaltning af de ressourcer, som udnyttes af EU's redere, for at sikre, dels at de fjernfiskende nationers interesser varetages på samme måde som kyststaternes, dels at de principper og begreber, som anvendes i de forskellige regionale fiskerierorganisationer, er konsistente og også tager højde for hver organisations særpræg.

Deltagelsen i de regionale fiskerierorganisationer medfører fem former for forpligtelser:

- varetagelse af EU's interesser (budgettets del A): Kommissionen repræsenterer EU på møderne i de regionale fiskerierorganisationer og skal være til stede på de møder, hvor der træffes beslutninger, for at give udtryk for EU's holdning. Kommissionen tager sig også af det forberedende arbejde, både når det gælder tekster og kontakter.

- et finansielt bidrag til de regionale fiskerierorganisationers budget og arbejde (budgetpost B7-8001)

- deltagelse i de regionale fiskerierorganisationers arbejde (budgetpost B7-8001): da Kommissionen ikke har et tilstrækkeligt stort teknisk og videnskabeligt personale til at dække alle tekniske og videnskabelige udvalg i de regionale fiskerierorganisationer lader den sig i disse udvalg repræsentere af eksperter fra medlemsstaterne under hensyntagen til, hvor der findes forskningskompetence.

- gennemførelse af henstillingerne i EU's retsorden (budgettets del A): dette påhviler Kommissionen og er nødvendigt, fordi der må fastlægges klare forpligtelser for EU's fiskere, og fordi der må ske en afklaring af medlemsstaternes og Kommissionens rolle i forbindelse med gennemførelsen af disse henstillinger.

Denne gennemførelse tager form af rådsforordninger, som offentliggøres i De Europæiske Fællesskabers Tidende.

- gennemførelsen af de vedtagne bevarelses- og forvaltningsforanstaltninger (budgetpost B2-902)

4.2 Foranstaltningens varighed og nærmere bestemmelser for dens fornyelse

Ikke tidsbestemt periode

5. KLASSIFIKATION AF UDGIFTERNE/INDTÆGTERNE

5.1 Obligatoriske udgifter: B7-8001/ikke-obligatoriske udgifter: del A
B2-902

5.2 Opdelte bevillinger: B7-8001
B2-902

Ikke-opdelte bevillinger: partie A

5.3 Indtægtstype: ikke relevant

6. UDGIFTERNES/INDTÆGTERNES ART

– B7-8001: 100% tilskud

– B2-902: 100% finansiering

– Del A: 100% finansiering

7. FINANSIELLE VIRKNINGER

7.1 Beregningsmetode for de samlede omkostninger ved foranstaltningen (forholdet mellem gennemsnitsomkostningerne pr. enhed og de samlede omkostninger)

7.2 Omkostningernes fordeling på foranstaltningens elementer

Forpligtelsesbevillinger i mio. EUR (løbende priser)

Fordeling Budgetpost B7- 8001	Retsgrundlag (= punkt 3)	1999	2000	Variation i %
Bidrag til internationale organisationer		3,404	2,525	-25,8
Forberedende arbejde vedr. nye organisationer		0,296	0,344	+16,2
Pilotprojekt		0,000	0,236	+100
	I ALT	3,700	3,105	-16

Fordeling Budgetpost B2- 902	Retsgrundlag (= punkt 3)	1999	2000	Variation i %
Chartring af inspektionsfartøjer		1,499	1,499	0
Observatører		1,410	1,500	6,38
Tjenesterejser for inspektører i internationale farvande		p.m	p.m	
	I ALT	2,909	2,999	

7.3 Udgifter til undersøgelser, eksperter mv. inkluderet i budgettets del B

Forpligtelsesbevillinger i mio. EUR, (med 3 decimaler)

Heraf under budgetpost B7-8001:	1999	2000	Variation i %
a) Teknisk og administrativ bistand - Videnskabelige koordinatore (ICCAT, IOTC, SEAFO, IATTC) - Eksperter fra medlemsstaterne, som lejlighedsvis deltager i de regionale fiskeriorganisationers videnskabelige og tekniske udvalg (IBSFC, IOTC, IATTC, ICCAT mv.)	0,110	0,200 0,175	
I alt a)	0,110	0,375	+240
b) Specifikke udgifter til støtte (strukturfonde og forskning) præciseres nærmere ...			
I alt b)			
c) Andre udgifter til støtte: - Undersøgelser - Ekspertmøder - Information og publikationer		0,090	
I alt c)		0,090	+100
(a+b+c) = I ALT	0,110	0,465	+320

Heraf under budgetpost B2-902:	1999	2000	Variation i %
I ALT	0,05	0	

7.4 Forfaldsplan for forpligtelses-/betalingsbevillinger

Forpligtelsesbevillinger i mio. EUR

	År n	n+1	n+2	N+3	n+4	n+5 og følgende regnskabsår.	I alt
Forpligtelsesbevillinger							
Betalingsbevillinger							
År n n+1 n+2 n+3 n+4 n+5 og følgende regnskabsår							
I alt							

8. FORHOLDSREGLER MOD SVIG

Indgåelse af aftaler med de internationale fiskeriorganisationer med henblik på at indføre bestemmelser om revision ved gennemførelse af specifikke foranstaltninger/projekter.

9. OPLYSNINGER OM COST/EFFECTIVENESS

9.1 Specifikke og kvantificerbare mål, målgruppe

- Specifikke mål: aktiv deltagelse fra EU's side i de internationale fiskeriorganisationer, som har til opgave at sikre langsigtet bevarelse og bæredygtig udnyttelse af fiskeressourcerne på åbent hav.
- Målgruppe: - Internationale fiskeriorganisationer, hvori EU er kontraherende part eller observatør (IOTC, CCAMLR, GFCM, FAO, IBSFC, ICES, IWC, NAFO, NASCO, NEAFC, ICCAT, SEAFO).
- Højsøflåde.

9.2 Begrundelse for foranstaltningen

- Behovet for EU-støtte, især under hensyntagen til nærhedsprincippet: i kraft af sin enekompetence på fiskeriområdet skal EU tage sig af forbindelserne udadtil og deltage i fiskeriorganisationernes møder for at forsvare EU-flådens interesser og vise sit engagement i bevarelsen af ressourcerne.

9.3 Overvågning og evaluering af foranstaltningen

De internationale fiskerierorganisationer forelægger hvert år deres budgetforslag for de kontraherende parter. Dette giver Kommissionen mulighed for at undersøge, kontrollere og kommentere dem. Også anvendelsen af bevillingerne bliver hvert år gennemgået af de kontraherende parter.

Derudover indgår Kommissionen aftaler med de internationale organisationer om bestemmelser om revision i forbindelse med gennemførelsen af specifikke foranstaltninger/projekter, der medfinansieres af EU.

Disse bestemmelser gør det muligt for Kommissionen på grundlag af bilag og kontrol på stedet at kontrollere gennemførelsen af disse projekter/foranstaltninger, som den medfinansierer.

10. UDGIFTER TIL ADMINISTRATION (DET ALMINDELIGE BUDGETS SEKTION III, DEL A)

10.1 Indvirkningen på antallet af stillinger

Stillingstype		Antal ansatte, der skal tilknyttes forvaltningen af foranstaltningen		heraf		Varighed
		faste stillinger	midlertidige stillinger	ved anvendelse af eksisterende ressourcer i det pågældende GD eller den pågældende tjenestegren	ved hjælp af ekstra ressourcer	
Tjenestemænd eller midlertidigt ansatte	A	11,75	4	8,75	3	Ubestemt
	B	5,25		7,25	2	
	C					
Andre ressourcer			1		1	
Udstationeret national ekspert			1		1	
Hjælpeansat (A)						
I alt		17	6	16	7	

Den reelle fremskaffelse af de nødvendige administrative ressourcer sker på grundlag af Kommissionens årlige beslutning om tildeling af ressourcer, bl.a. under hensyn til personaleressourcer og supplerende beløb, som bevilges af budgetmyndigheden.

Hvis der er behov for yderligere ressourcer, anføres det, i hvilken takt de skal stilles til rådighed.

1 A, 1 udstationeret national ekspert, 1 B (fra 2000)

2 A, 1 hjælpeansat (A), 1 B (fra 2001)

10.2 De supplerende menneskelige ressourcers samlede finansielle indvirkning

(EUR)

	Beløb	Beregningsmetode
Tjenestemænd Midlertidigt ansatte Andre ressourcer (budgetpost anføres)	540.000 €	5 x 108.000 € afsnit A1 A2 A4 A5 A7
Udstationerede nationale eksperter A-7003	41.000 €	1 x 41.000 €
Hjælpeansat A-7000	87.000 €	1 x 87.000 €
I alt	668.000 €	

10.3 Forøgelse af andre driftsudgifter som følge af foranstaltningen, bl.a. omkostninger i forbindelse med møder i udvalg og ekspertgrupper

(EUR)

Budgetpost (nr. og betegnelse)	Beløb	Beregningsmetode
A-7010 Tjenesterejser	87.500 €	Gennemsnitsomkostninger ved en tjenesterejse x tjenesterejser/år x antal personer 2.500 € x 5 x 7
I alt	87.500 €	